

Lauantai 6.7.2013
Lähetysseurat 15:30
Matti Nuorala

Hyvät juhlavieraat, lähetysseuroihin kokoontuneet ystävät

Viime sotien aikana Raudaskylän Kristillisellä Opistolla oli sotavankisairaala. Opisto sijaitsee noin 45 km päässä täältä Haapajärveltä. Toivo oli yksi noista Raudaskylälle tuoduista haavoittuneista sotavangeista. Hän parantui ja löysi tulevan vaimonsakin näiltä seuduilta. Myöhemmin hän asettui asumaan Suomeen. Suuri vaikeus Toivolla oli saada Suomen kansalaisuus. Aina hänen anomuksensa hylättiin. Mutta vielä yhtä keinoa hän käytti. Toivo kirjoitti itse lyhyen anomuskirjeen. Muutamia viikkoja sitten kuulemani kertomuksen mukaan tuon kirjeen lyhyt sisältö oli tällainen: ”Ota sinä Kusti minut Suomen kansalaiseksi, muut ei minua huoli.”

”Muut ei minua huoli.” Näin kertoi anomuskirjeessään tuo entinen sotavanki sydämensä tunnoista. Mutta kuinka monen muunkin kokemus se on ollut ja on tänäänkin? Kuinka monen lapsen, kuinka monen nuoren, aikuisen, vanhuksen? Onko se juuri nyt sinunkin tuntoja ja minun? En kelpaa toisille, en itselle, kelpaanko Jumalalle? Mutta millaisia ihmisiä me tapaamme Raamatun kertomuksissa? Sieltä löytyy monia ihmisten syrjää sysäämiä, armottomuuden kohdanneita, toiseksi jääneitä, pelkääviä ihmisiä. Heillä on vielä yksi keino, avunhuuto Herralle. Jerikon tien sokeat kerjäläiset huusivat: ”*Armahda meitä, Herra, Daavidin poika*” ja opetuslapset myrskyssä: ”*Herra, pelasta meidät! Me hukumme.*” Niinhän se taitaakin olla, se on Jumalan armoa tarvitsevien tunto jo Raamatussa. Heidänkin oli huudettava kuten meidän: ”*Herra armahda, Kristus armahda.*”

Ja Raamatun sana kertoo, että apua ja armoa tarvitsevien huudot ja huokaukset Jumala kuuli, ne pysäyttivät myös Jeesuksen: ”*Mitä haluatte minun tekevän teille?*” Se herätti myrskyssä nukkuvan Jeesuksen: ”*Miksi te noin pelkätte, vähäuskoiset?*” Profeetta Jesaja jo sai välittää sanaa Jumalalta ja Jumalasta aikansa ihmisille ja meillekin: ”*Minä asun korkeudessa ja pyhydessä, mutta asun myös murtuneiden ja nöyrien luona. Minä virvoitan murtuneiden hengen ja herätän eloon nöyrien sydämen*”. Jes. 57:15

Entinen sotavanki sai myös vastauksen tuohon viimeiseen anomukseensa. Tuli virallinen tieto Suomen kansalaisuuden myöntämisestä. Ja kuulemani kertomuksen mukaan virallisen tiedon mukana oli myös presidentti Juho Kusti Paasikiven henkilökohtainen kirje. Hänellehän tuo sotasairaalan entinen vanki oli anomuksensa osoittanut. Presidentin kirjeessä luki: ”Minä otan sinut Suomen kansalaiseksi, kun muut ei huoli.” Presidentille hän kelpasi ja kelpasi jälleenrakentamaan sodan raunioittamaa maataamme. Varmasti se oli myös tärkeä hyväksynnän kokemus Toivolle.

Lähetystyöntekijät kohtaavat työkentillään niin koti- kuin ulkomailla elämän kovaa arkea ja sen raadollista todellisuutta. Nimikkolähettiemme kirjeissäkin välittyvät eri tavoin lähetystyön moninaiset haasteet. Työn lähtökohtana on Vapahtajamme käsky viedä evankeliumin sanomaa kaikille kansoille, kaikille ihmisille, eikö erityisesti heille, jotka elämässään joutuvat kokemaan, etteivät kelpaa toisille sairauksien, vammaisuuksien, erilaisuuden tai muiden syiden vuoksi. ”Muut ei minua huoli”. Kuinka tärkeää on jokaiselle saada tuntea olevansa ainutkertainen, tärkeä ihminen.

Kolmisenkymmentä vuotta sitten sain olla mukana Kaukoidän matkalla. Tutustuimme Suomen Lähetysseuran työhön Thaimaassa, Taiwanilla ja Hongkongissa. Se oli sitä aikaa, aikaa ennen internetiä, skypeä ja kännyköitä. Muistan illan nuoren lähettiperheen kanssa. He kertoivat kielenopiskelustaan ja sopeutumisestaan uuteen kulttuuriin ja maahan, ensimmäiset kuukaudet olivat työssä vasta takanapäin. Tärkeitä heille olivat ne muutamat suomalaiset, jotka kylläkin melko kaukana asuivat. Tärkeitä olivat ne muutamat englannin kieltä taitavat paikalliset, joihin olivat jo tutustuneet. Noiden nuorten lähettien kielitaito ei vielä ollut niin hyvä, että paikallisella kielellä kovin paljoa pystyivät keskustelemaan, ei ainakaan niistä sydämensä syvistä tunnoista. He kertoivat, kuinka suuri merkitys heille on tietoisuus siitä, että kaukana 11 000 km:n päässä, on heitä, jotka muistavat ja kantavat heitä ajatuksissa ja rukouksissa. Tämän päivän tekniikan mahdollisuudet tekevät kyllä yhteydenpidon helpommaksi, mutta se ei ollenkaan vähennä kantamisen ja rukouksen tarvetta. Teitä jokaista lähtijää tarvitaan, tarvitaan lähettäjiä, tukijoita, kantajia.

Herättäjä-Yhdistys tekee perinteiseen tapaan yhteistyötä Suomen Lähetysseuran ja Kirkon Ulkomaanavun kanssa. Tänä vuonna meillä on 16 nimikkolähettiä kolmessa maanosassa, Aasiassa, Afrikassa ja Euroopassa. Uusimpina nimikkolähetteinäme ovat lähteneet alkuvuodesta Thaimaahan Katariina Kiilunen ja Tero Massa. Talkootyö Talun leirikeskuksessa Virossa on jatkunut. Keskus valmistuu tulevana syksyllä. Tuemme myös ryhmästäipendillä Namibiassa papiksi opiskelevia. Kiitän kaikkia nimikkolähettejämme, teitä uusia ja teitä jo pidempään työtä tehneitä. Kiitän teitä lähettäjiä, tukijoita, talkootyöhön osallistuneita.

Me veisaten tahdomme kantaa tätä yhteistä työtämme. Saamme pyytää armollisen Jumalan johdatusta ja siunausta luottaen, että totta ovat Psalmin sanat: *"Herra varjelee sinut kaikelta pahalta, hän suojelee koko elämäsi. Herra varjelee kaikki sinun askeleesi, sinun lähtösi ja tulosi nyt ja aina."*